

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 93/05-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. marca 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Viktora Bondarenka, bytom S. N. V., vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 4 C 530/02 z 24. marca 2003, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11 Co 160/03 z 27. apríla 2004 a oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI/2 Pz 340/04-19 zo 17. januára 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Viktora Bondarenka o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 15. marca 2005 doručené podanie Ing. Viktora Bondarenka (ďalej len „sťažovateľ“), ktorým namieta porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 4 C 530/02 z 24. marca 2003 (ďalej len „okresný súd“), rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 Co 160/03 z 27. apríla 2004 a oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI/2 Pz 340/04-19 zo 17. januára 2005.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Týmto podávam Ústavnému súdu Slovenskej republiky

Sťažnosť

voči rozsudku Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi sp. zn. 4 C 530/02 – 17 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11 Co 160/-40 a voči ktorým som v zákonnej lehote podal Návrh na mimoriadne dovolanie Generálnej prokuratúry a ktorá taktiež prehliadla moje zákonné ako aj materiálne nároky.

Ako súdy, tak aj Generálna prokuratúra mi upierajú moje ústavné právo na spravodlivý rozsudok, ktorý má vychádzať zo správne zisteného skutkového stavu a správnej právnej aplikácie a interpretácie príslušných právnych noriem a materiálno – technických podmienok. (...)

Žiaľ aj generálna prokuratúra ignoruje to, že súd neskúmal moje zákonné a technické dôvody ako aj neodškriepiteľnú zhodu pri pripojení plynu a takto umlčuje jediné podstatné dôvody pre vynesenie spravodlivého rozsudku na základe objektívneho posúdenia. (...)“

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti navrhuje ústavnému súdu, aby jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez účasti sťažovateľa v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či návrh spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie. Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v § 20 a v § 49 až 56 zákona o ústavnom súde, pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1. Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 110/03).

Ústavný súd zistil, že rozsudok okresného súdu sp. zn. 4 C 530/02 z 24. marca 2003 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11 Co 160/03 z 27. apríla 2004 nadobudol právoplatnosť 8. júla 2004.

Keďže sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená až 15. marca 2005, nemal ústavný súd inú možnosť, než ju vo vzťahu k namietaným rozsudkom všeobecných súdov po predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej oneskorenosť.

2. Sťažovateľ ďalej v sťažnosti namietal, že postupom generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie (ktoré je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy). Porušenie vidí v rozhodnutí generálneho prokurátora, ktorým nevyhovel jeho podnetu a nepodal mimoriadne dovolanie proti citovaným rozsudkom všeobecných súdov.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v ustanoveniach § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Z týchto ustanovení je nad všetky pochybnosti zrejmé, že ide o mimoriadny opravný prostriedok ako procesný inštitút, využitie ktorého patrí generálnemu prokurátorovi. Nejde teda o základné právo sťažovateľa, ktoré by bolo možné zahrnúť pod ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd stabilne judikoval (napr. IV. ÚS 344/04), že na akceptovanie, resp. vyhoviecie podnetu na podanie návrhu na podanie mimoriadneho dovolania nie je právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho akceptovanie a generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Ústavný súd vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému

je poskytovaná ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03). Z tohto dôvodu generálny prokurátor nemôže odložením takéhoto podania, t. j. jeho neakceptovaním, spôsobiť porušenie základných práv sťažovateľa. Podnecovateľ má právo len na to, aby bol o vybavení svojho podnetu vyrozumený.

Ústavný súd z príloh k sťažnosti zistil, že generálny prokurátor na základe opakovaného podnetu sťažovateľa zo 16. septembra 2004 preskúmal sťažovateľom namietané rozsudky a v oznámení č. k. VI/2 Pz 340/04-19 zo 17. januára 2005 okrem iného sťažovateľovi uviedol, že:

„Generálna prokuratúra SR preskúmala na základe Vášho opakovaného podnetu rozsudok Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi z 24. 03. 2003 sp. zn. 4 C 530/02 – 17 a rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 27. 04. 2004 sp. zn. 11 Co 160/03 – 40 o určenie povinnosti uzavrieť zmluvu, no nezistila dôvod na zmenu právneho stanoviska oznámeného Vám Krajskou prokuratúrou v Košiciach, že nie sú dané podmienky na podanie mimoriadneho opravného prostriedku proti nim podľa § 243e Občianskeho súdneho poriadku.

Námietky uvádzané vo Vašom opakovanom podnete, ktoré sú totožné s námietkami uvádzanými v súdnom konaní, nie sú takými skutočnosťami, na ktoré by súdy neprihliadali. Okresný súd vykonal dokazovanie, ktoré ste navrhli Vy (i druhý účastník) a na základe toho súdy zistili skutkový stav a vyvodili z neho správny právny názor. Rozhodli podľa právnych predpisov platných v čase rozhodovania... .“

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol o vybavení svojho podnetu vyrozumený, preto z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2005